

[Justitsministeren.]

at den socialdemokratiske Ordfører, som ellers plejer at frygte for, at vi skal gøre Domstolene alt for egenraadige, nu optræder saaledes, at han ikke vil være med til at give en Regel, hvis lovlige, normale Anvendelse, naar den anvendes loyalt, intet betyder, men han vil være med til, at vi fra Lovgivningsmagtens Side skal bøje os og give Regler, som i sig selv intet siger, men hvor alene Faren for Misbrug og Mistanken skulde være tilstrækkelige.

Man indvender, at Retsplejeudvalget har taget et kraftigt Standpunkt i modsat Retning. Jeg kan ikke se, at det er et kraftigt Standpunkt. Retsplejeudvalget har henvist til Slagudtrykket: Domstolenes Uafhængighed. Men vi her i Rigsdagen har Krav paa, naar vi spørger et saadant Udvalg, ikke at faa et Slagudtryk, men de reelle Betragtninger, som staaar bagved. Det er det, vi beder om, og dem har vi ikke faaet, der er ikke angivet en eneste Grund af dette raadgivende Udvalg. Samtidig med, at de øverste Myndigheder begynder mere og mere at begrunde de Afgørelser, som de træffer, synes det næsten, som om de raadgivende Myndigheder mere og mere gaar over til ikke at begrunde deres Afgørelser, men bare udtale: Vi synes, og saa skal vi herinde i Rigsdagen bøje os for et i dette Tilfælde uansvarligt Nævn. Jeg haaber, det i dette Land maa blive saaledes, at de, der træffer Afgørelsen, mere og mere vil gaa over til at begrunde deres Afgørelse, men at ogsaa de, der giver os Raad, vil meddele os deres Grunde. Hvis det ikke bliver saaledes, ved jeg ikke, hvor vi ender.

Det er givet, at Lovforslaget tillægger Domstolene en ny Myndighed. Men Retsplejeudvalget vil ikke en Gang nøjes med dette, det vil gaa langt videre, det vil rokke ved det, der hedder Regeringens Ret til at udnævne, konstituere. Jeg haaber, vi aldrig nogen Sinde kommer dertil, at Dommerne ikke skal udnævnes af Administrationen, thi hvis vi gjorde det, kunde man efter min Mening med Rette tale om, at vi fik en Stat i Staten, og det kan ikke gaa an. De til enhver Tid siddende Ministre er undergivet Kritik, undergivet den offentlige Menings stærke Tryk, men det er Domstolene ikke paa lignende Maade, heldigvis.

Retsplejeudvalgets Skrivelse er efter min Mening næsten et Udtryk for den Anskuelse, som Dommer Grundtvig har gjort gældende, og som bunder i, at naar en Mand har været inde i det politiske Liv, duer han strengt taget ikke til at vende tilbage

til Dommervirksomheden. Og vi her i Rigsdagen skulde altsaa knæsette det Princip! Vi skulde altsaa være med til at sætte det Stempel paa Mænd, som har været i denne Rigsdagsbygning, at de ikke duede til at vende tilbage som Dommere! Jeg ved nok, at jeg bliver beskyldt for at have personlig Interesse i denne Sag, men uanset det, vil jeg have Lov til at sige min Mening, og saa kan Rigsdagen sige sin. Jeg vil ikke være med til at sætte det Stempel paa Mænd, der har været her i Rigsdagen, at de ikke skulde kunne gaa ud som Dommere.

Man finder en lignende nobel Tankegang i den samme Dommers Udtalelse, naar han spørger: Gud ved, hvad de Konservative skal have i Betaling for at gaa med til dette Lovforslag? Jeg skal sige, hvad Betalingen er. Den er, som vi alle her i Rigsdagen ved, det Kompromis, som vi er blevet enige om. Vi kan sige aabent og ærligt, at det er et Kompromis. Man har ikke Lov til at slynge saadanne Sigtelser ud, de tager sig pænt nok ud paa Papiret, men det har man alligevel ikke Lov til. Ikke en Gang, naar man er Dommer, hellig og ukrænkelig.

Hvis Sagen er saa klar, som den ærede Ordfører for det radikale Parti (C. C. Heilesen) mener, hvorfor skal man saa give den danske Befolkning et forkert Indtryk af det, det drejer sig om? Jeg har nævnt før, at man vil give det Udseende af, at det for den nuværende Justitsminister drejede sig om en stor økonomisk Fordel. Men desforuden er der fremkommet Udtalelser i to Blade: „Berlingske Tidende“ og „Social-Demokraten“.

Hvorledes kan „Berlingske Tidende“ forsvare at udtale, at man er nødt til at gribe ind her, thi som alle og enhver ved, er den nuværende Justitsminister ogsaa Præsident i Byretten? Hvis det var rigtigt, at Justitsministeren ogsaa var Præsident i Byretten, ja, saa var han ikke egnet til at være Justitsminister, men saa var han heller ikke egnet til at være Præsident i Byretten, thi de to Stillinger bør meget stærkt adskilles.

Jeg ved ikke af, at jeg nogen Sinde har grebet ind i Byrettens dømmende Virksomhed i den Tid, jeg har været Justitsminister, men en saadan Sigtelse er blevet udkastet. Har jeg da ikke haft noget med Byretten at gøre som Justitsminister? Jo, i allerhøjeste Grad, nemlig hvor det drejer sig om den økonomiske Administration; men det finder jeg er min Pligt som Justitsminister. Paa det Omraade har jeg ogsaa grebet ind overfor